

A woman with styled, curly hair is shown in profile, seated in a chair. She is wearing a light-colored, long-sleeved dress with a square neckline and a decorative belt. Her accessories include a pearl necklace with a red gemstone, a matching bracelet, and long gloves. She holds a bouquet of pink and white roses. The background features a window with lace curtains, and the scene is bathed in warm, golden light. In the bottom left corner, there are more flowers, including pink peonies and purple hydrangeas.

Mary Baloghová
ZRODILA
SA LÁSKA

Mary Baloghová

ZRODILA SA
LÁSKA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu A Matter of Class, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Vanguard Press, A Member
of the Perseus Books Group, New York 2010,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and P & R. Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English A MATTER OF CLASS.
First published in the United States of America by Vanguard Press,
An imprint of the Perseus Books Group.

Copyright © 2010 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2022
Cover Design © Juraj Šramko 2022
Cover Photo © Ilina Simeonova / Arcangel
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2408-2

Mojej agentke Marii Carvainisovej
a jej asistentom June Renschlerovej,
Jeromovi Murphymu a Alexovi Slaterovi,
ktorí sú vždy na mojej strane.

1

Reginald Mason si preložil jednu elegantnú nohu cez druhú a hľbal nad zlatým strapcom hojdajúcim sa mu na čižme s bielym lemom. Tie čižmy boli jednou z jeho početných nedávnych extravagantností, ale čo má človek robiť, keď sa móda takmer denne mení a od kolísky ho učili, aké je dôležité vždy dbať na svoj vzhľad.

Samozrejme, nemusel by venovať pozornosť vrtochom módy, mohol by sa starať iba o to, aby dobre vyzeral, a presne to vždy robil – do minulého roka, keď sa z istých dôvodov, ktoré poznal len on, rozhodol, že sa bude držať najnovšej módy.

Otec mu vstúpil zásadu, že musí o seba dbať. Bernard Mason sa nenarodil ako džentlmen, vypracoval sa do vysokého postavenia vlastnými silami a márnratne míňal závrtné sumy na všetky

prejavu vysokého postavenia vrátane najlepšieho vzdelania pre svojho jediného syna Reginalda a veľkého vidieckeho sídla vo Wiltshire. Považoval sám seba za pána všetkých, ktorým vládol – okrem sveta smotánky, tá naňho hľadela zvrchu ako na spoločensky podradného človeka, iba ako na zbohatlíka. A preto smotánkou z duše opovrhoval – a stále sníval, ako najsť spôsob, aby sa dostal do jej posvätných radov. Syn bol jeho najväčšou nádejou, on mu môže splniť ten sen.

Pre všetky tieto fakty bolo nelogické, že teraz sa tak hnevá, a počas posledných mesiacov sa hneval veľmi často. Pretože Reggie sa správal presne tak, ako sa čaká od mladého príslušníka smotánky, ktorý dáva najavo svoju nadradenosť nad obyčajnými smrteľníkmi, ktorí nevyhnutne musia peniaze zarábať, a nie ich míňať. Bol rovnako extravagantný, ľahkovážny a záhaľčivý ako najlepší z jeho nádejných seberovných.

Otec sedel kúsok od Reggieho, no medzi nimi bol široký dubový stôl v jeho pracovni, čo ich symbolicky ešte väčšmi oddaľovalo. Závratne úspešný, prezieravý obchodník nespokojne konfrontoval svojho závratne bezcieľneho, márnotravného syna. Práve mu prestal kázať o bezcenných, bezočivých mladých mužoch, a to nie prvý raz. Reggie mu dosť hlasno povedal – až sa zdalo, že musí byť nielen hlúpy, ale aj hluchý –, že muž, ktorý chce, aby ho brali ako džentlmena, by mal dávať najavo nielen uhladenosť, ale aj dobrú výchovu a bohat-

stvo a nemal by koketovať s nerestami, ktoré také postavenie sprevádzajú.

A Reginald nielenže koketoval...

Je prejavom neresti, ak si kúpil najlepšie a najmodnejšie čizmy? Reggie pohojdal nohou, sledoval, ako sa stravec znova rozhojdal, až sa leskol vo svetle prenikajúcom cez okno.

Sedel mierne prihrbený na stoličke, čím dával najavo, že ho to nezaujíma. Nemám zívnuť? uvažoval. Nie, to by zašiel príďaleko.

„Každý by si myslel, chlapče,“ poznamenal jeho otec po chvíli zúfaleho ticha, „že si sa rozhodol ožobračiť ma.“

Oslovil ho chlapče, no nebral to ako prejav nežnosti. Držal mu reč ako otec. Reggie dostal drahé vzdelanie, čo jeho slovný prejav zušľachtilo natoľko, že sa nedal odlišiť od prejavu smotánky, no v reči otca sa ešte stále ozýval výrazný severský prízvuk.

Reggie vedel, že na to, aby ožobračil otca, by bolo treba oveľa viac než jeho nedávne extravagantnosti. Prehnaná pozornosť oblečeniu a trochu smoly v hazardných hrách len mierne ukroja z otcovho majetku, neuškodí mu dokonca ani viac ako trocha smoly, čo by presnejšie vystihovalo jeho nedávne prehry.

Reggie preglgol nepríjemný pocit viny, stúpал mu v hrdle ako žlč.

„A čo ten koč?“ Otec ňobol končekom hrubého prsta do stola, akoby sa pod ním skrýval ten poburujúci dopravný prostriedok.

Reggie mu znudene skočil do reči.

„Každý džentlmen, ktorý si váži sám seba a má menej ako tridsaťpäť rokov,“ vyhlásil, „musí mať nielen pretekársky koč, ale aj koč, ktorým sa môže voziť po meste, pane. A vy predsa chcete, aby som bol džentlmen, nie?“

Otec mierne sfialovel.

„A k tomu zladený pár sivkov?“ Ešte stále d'obal do stola. „Tie gaštany, ktoré si si kúpil minulý mesiac, ti nestačia?“

Reggie sa elegantne striasol.

„Nehodia sa k tej farbe,“ vzdychol nešťastne. „Okrem toho sa vzpínajú, čím možno zapôsobia na dámy v Hyde Parku, ale nie sú nanič, keby som sa rozhodol vybrať s novým kočom na preteky do Brightonu. Aj vy chcete, aby som vyhral, nie?“

„A keby si si pritom dolámal väzy, pomyslel by som si, tak ti treba,“ odsekol otec príkro. „Budem musieť prenajať ďalšiu stajňu.“

Reggie len pokrčil plecami.

„A tieto... dlhy,“ otec vzal do veľkej ruky kôpku papierov zo stola a zašermoval synovi pred nosom. „Zrejme očakávaš, že ich splatím, čo?“

Boli to naozaj veľké dlhy. Väčšinou ich narobil pri hazardných hrách. Reggie nikdy neodišiel od kartárskeho stolíka alebo z dostihov, kým neprehral, a keď prekvapujúco vyhral, zostal až dovtedy, kým všetky peniaze neprehral a nepridal k nim ďalšie.

„Ako chcete, pane,“ unavene vzdychol.

Otcovo husté obočie sa stretlo nad nosom.

„Ako chcem?“ vyprskol zlostne, zovrel účty v ruke a hodil ich na stôl. Bola to desivo veľká kopa. „Preto som ťa splodil, Reginald, a vyhodil majetok, aby si dostal vzdelanie džentlmena? Nebolo to preto, aby som si na staré kolená vychutnal plody svojej práce? Vysokopostavení, vplyvní džentlmeni ma nikdy neprijmú medzi seba, vo fajnových nosoch budú pri mne vždy cítiť uhlie. A ja som s tým uzrozumený. Nemám záujem stýkať sa s fičúrmí, opovrhujem nimi. Ale ty... ty by si mohol mať to najlepšie. Mohol by si byť aj mojím synom, aj džentlmenom.“

Reggie len mykol plecóm, nepodotkol, že otcov postoj k smotánke nemá logiku.

„Prijímajú ma všetci džentlmeni, ktorých poznám,“ odvetil. „S polovicou z nich som študoval. Pokiaľ ide o dámy, kto ich potrebuje? Je oveľa viac žien, ktoré sú, ehm, zaujímavejšie.“ Zamietavo mávol rukou s dokonalou manikúrou.

Otec plesol veľkou dľaňou po stole.

„Keby si sa usadil s dobrou ženou, chlapče,“ vyhlásil, „mal by som menej starostí a bol by z teba správny džentlmen.“

„Na to bude dosť času,“ vyhrkól Reggie, „keď budem mať tridsaťpäť rokov. Kým sa usadím, mám pred sebou ešte desať rokov dobrého života.“

Bol by urobil múdrejšie, keby mlčal. Otec prižmúril oči, ten výraz poznal – sústredil sa na nejakú tému a prezieravo ju zvažoval. A tá téma – to

Reggie vedel, prv než sa otec znova ozval – bolo manželstvo. Manželstvo jeho syna.

„Oženíš sa do nižšej šľachty, Reginald,“ uistil ho, „dokonca možno do vyššej. Boh vie, že si dosť pekný, našťastie si sa podal na mamu, nie na mňa. A si aj dosť bohatý – alebo budeš, ak ťa nenechám bez groša.“

Reggie mal nielenže zdediť otcov obrovský majetok, ale viac-menej bol aj majiteľom Willovs Endu, veľkého panského sídla s majetkom v Hampshire, ktoré dostal do daru pred štyrmi rokmi, keď dovŕšil dvadsaťjeden rokov. Výhradné vlastnícke právo mal získať na tridsiate narodeniny alebo v deň svojej svadby, podľa toho, čo príde skôr. Alebo otec mohol ten dar stiahnuť, keby sa mu zdalo, že ho nie je hodný, prv než by k tomu došlo. Nikdy sa mu tým nevyhráždal – až doteraz.

„Nikto z vyšších vrstiev ma nebude chcieť,“ podotkol a prešiel prstom po malom fliáčiku na sáre. „Teda, za manžela.“

„Niekto ťa bude chcieť,“ vyhlásil otec uštipačne. „Stačí mať oči aj uši otvorené a čakať na správnu príležitosť.“

„Ale nie najbližších desať rokov,“ dôrazne dodal Reggie. „Netreba sa ponáhľať, som šťastný tak, ako to je.“

To nebolo od neho múdre. Otec naňho vrhol blesky.

„Ale ja nie som,“ namietol, „vôbec nie som šťast-

ný, Reginald. Nevieľ, čo sa to s tebou v poslednom čase deje. Kedysi som si mysleľ, že som najšťastnejší otec a ty že si najlepšý syn,“ vzdychol. „Bez meškania ti začnem hľadať nevestu. A budem ju hľadať vysoko, nemienim sekať nižšie, k dcére nejakého pochybného džentlmena.“

„Nie!“ vyhlásil Reginald rázne, spustil nohy a vystrel sa. „Neožením sa len preto, aby som vám urobil radosť, pane. Ani keby sa vám podarilo presvedčiť nejakú princeznú.“

Otec zdvihol obočie.

„Urobiť mi radosť...?“ začudoval sa. „Ty mi veru nerobíš radosť, Reginald. Už dlhší čas nerobíš radosť ani mne, ani tvojej mame. Prihovára sa za teba, že si len trochu vyhadzuješ z kopýtko. Ak je to tak, už si si vyhodil akurát dosť. Oženíš sa, chlapče, len čo ti nájdem vhodnú nevestu, usadiš sa a budeš žiť úctyhodne.“

„Prepáčte, pane,“ hoci Reggie hovoril zdvorilo, v hlase mu znela tvrdosť, „nemôžete ma do ničoho nútiť.“

„Máš pravdu,“ súhlasil otec a zlovestne stíšil hlas. „Nemôžem ťa nútiť. Ale môžem ti priškrtiť financie, Reginald, až budeš mať pocit, akoby si nemohol dýchať. A aj to urobím, ak odmietneš požiadať o ruku prvú dámu, ktorú ti nájdem.“

Reggie sa oprel na stoličke a hľadel na otcovu nahnevanú, neúprosnú tvár. Jasne sa v nej zračila hrozba.

„Mali by ste mi byť vďačný,“ povedal, „že som

doteraz neurobil nič také, čím by som vám urobil hanbu, a niektorí príslušníci smotánky to veru svojim otcom spravili. Nielen džentlmeni, aj dámy. Predpokladám, že ste počuli o lady Annabelle Ashtonovej...?”

Lady Annabelle bola dcérou grófa Havercrofta, ktorého vidiecky statok susedil so statkom Masonovcov vo Wiltshire. A ak Reggieho otec niekoho nenávidel, bol to Havercroft. Bernard Mason si kúpil svoj statok pred tridsiatimi rokmi, keď slušne zarobil, a nasťahoval sa tam s nádejou, že sa sťahuje do iného sveta. Podal susedovi priateľskú ruku, no zistil, že ten ju nechal visieť v chladnom ovzduší, v prázdne. Gróf nielenže ho urážlivo usadil za jeho opovážlivosť, dokonca ignoroval jeho prítomnosť. A svojej rodine aj všetkým, ktorí boli naňho odkázaní, kázal urobiť to isté. Mason sa nechcel dať zahanbiť a najprv odsúdil Havercrofta ako namysleného fičúra, potom zakázal svojej rodine a sluhom, aby sa čo len pozreli naňho či na jeho ženu a dcéru.

Najlepšie rodiny z okolia sa usilovali udržiavať zdvorilé vzťahy s oboma mocnými susedmi tak, aby si ani jedného neznepriatelili. Ale boli skôr naklonení grófovi. Vždy keď bol vo svojom sídle – chvalabohu, nebývalo to často –, otvorene mu vzdávali úctu, aj k Masonovcom boli zdvorilí, no nezahrnuli ich do svojho spoločenského života. Na miestnych tancovačkách sa s ním dali do reči len preto, lebo gróf na ne nechodil.

Nebolo to príjemných tridsať rokov. Reggie vyrastal v atmosfére nenávisťi a opovrhnutia. Dokonca sa zabával na nedeľných predpoludniach v kostole, keď sa tam dostavili obe rodiny. Masonovci a Ashtonovci sedávali v prvých laviciach po oboch stranách uličky a tvárili sa, akoby tá druhá rodina neexistovala – ibaže pre tých dvoch mužov to bola ostentatívna záležitosť, gróf opovrhoval rodinou, ktorá neexistovala, a Reggieho otec sa hlasno a srdečne zdravil so všetkými okrem rodiny, ktorá neexistovala. A v nedeľné predpoludnia znel jeho severský prízvuk ešte výraznejšie.

„Čo také urobila?“ spýtal sa teraz otec.

Reggie sa uškrnul.

„Pred pár dňami utiekla s Havercroftovým novým kočišom,“ oznámil. „Podľa všetkého veľkým fešákom. Ale neprešli ani desať kilometrov k škótskym hraniciam, chytili ich a dotiahli do mesta. Teda, aspoň ju. Zbabelý kočiš utiekol cez okno v hostinci, kde ich našli, a keďže pod ním neboli jeho dolámané pozostatky, usúdili, že utiekol. Žiaľ, oboch videla polovica sveta, až potom ich vypátrali, a teraz sa druhá polovica všetko dozvedela – pravda, primerane prikrášené. Je skompromitovaná, zničená. Ako sa dalo čakať, Illingsworth zrušil žiadosť o ruku a nijaký iný muž nezaujal jeho miesto. Môže byť rada, ak si ju vezme kominár.“

Odfrnkol si z rukáva smietku.

Otec naňho hľadel s ovisnutou sánkou.

„Illingsworth zrušil žiadosť o ruku?“ spýtal sa. „Je bohatý ako Krézus, alebo aspoň jeho otec vojvoda je bohatý. Čo teraz Havercroft urobí?“

Bolo všeobecne známe, že gróf Havercroft pred pár rokmi unáhle investoval peniaze v očakávaní, že dobre zarobí. Vlni sa pustil do rozsiahlych, závratne drahých renovácií svojho vidieckeho sídla. A potom jeho investície padli. Počas celej spoločenskej sezóny sa zameral na jediný cieľ – získať Illingswortha pre svoju dcéru, to bolo jediné riešenie, ak chcel vybrádnúť z neprijemných finančných problémov.

„Takže je zničená, čo?“ poznamenal ticho Reggieho otec a usmieval sa do diaľky.

Reggie sa zľakol, ruka mu zavisla nad rukávom.

„Preboha, nevezmem si ženu,“ zrazu vstal a oprel obe dlane na stôl, „ktorá utiekla so sluhom. Aj keď je dáma, titulovaná dáma. Aj keď si v duchu predstavujete, že sa tak pomstíte svojmu smrteľnému nepriateľovi. Ak vám o to ide, pane, zabudnite na to, to neurobím. S vašou hádkou s Havercroftom nemám nič spoločné.“

Otec plesol po stole.

„Takže je zničená, čo?“ zopakoval, akoby nepočul synovu námietku.

Reggie v napätom tichu pozoroval, ako jeho otec spracúva šľavnaté nové fakty týkajúce sa jeho suseda – tie fakty mu zrazu dali moc, po ktorej vždy túžil. Ešte stále sa usmieval. Nebol to príjemný pohľad.

„Takže je zničená, čo?“ spýtal sa znova, vstal, no som sa takmer dotýkal nosa svojho syna. Bol statný a pás mal hrubý – na rozdiel od Reggieho štíhlej elegancie. Ale boli rovnako vysokí. „Ha, chlapče, teraz čosi uvidíme. Teraz uvidíme, kto je mocný a natoľko slušný, že sa podujme, aby ho zachránil. Teraz uvidíme, či predsa len neprijme susedovu súcitnú, priateľskú ruku.“

Reggie zmeravel, zmocnila sa ho neblahá predtucha. Cítil, ako mu po chrbte pod košeľou steká pot, počul, ako mu tlčie srdce.

„Navštívite Havercrofta a ponúknete mu susedské sympatie?“ spýtal sa. „Nič viac?“

Otec zúfalo pokrútil hlavou, ten jeho syn je ale zadubený...

„Na to, že si dostal také drahé vzdelanie, Reginald,“ vzdychol, „si dosť nechápavý. Samozrejme, že mu ponúknem sympatie a priateľskú ruku. Načo sú dobrí susedia, ak nedržia spolu v ťažkých časoch? Ale neponúknem mu sympatie len slovne, chlapče. Moje sympatie budú praktickejšie, vždy to tak bolo. Ukážem mu cestu z finančných ťažkostí a spôsob, ako zároveň vytiahnuť dcéru z kaše. Syn obchodníka s uhlím bude bezpochyby lákavejší ako kominár. Ponúknem mu teba.“

Víťazne hľadel na syna.

„A ak sa ti to nepáči, chlapče,“ dodal, „bude to len a len tvoja škoda. Si krv z mojej krvi a vždy som ťa slepo miloval, ale teraz musím povedať, že si za-

slúžiš povýšenú, zničenú dievčinu. A ona si zaslúži teba.“

Reggie si sťažka sadol na stoličku.

Bol presvedčený, že nič, čo povie, nepresvedčí jeho otca, aby si to rozmyslel. No musí to skúsiť, otec to od neho očividne čaká. Znova si sadol k stolu a v očakávaní si mädlil ruky.

Reggie preglgol, no zistil, že v ústach mu vyschlo.

Nedalo sa vedieť, ako Havercroft zareaguje na otcov návrh, ktorý mu určite predloží, ale tento zväzok akoby už bol napoly hotový.

Ak tá druhá polovica nesadne na svoje miesto, možno sa navždy s otcom odcudzia. A lady Annabelle Ashtonová možno bude – nie, určite bude – nenapraviteľne zničená.

Reggie si suchým jazykom oblizol pery a pripravil sa na hádku. Momentálne sa na nič iné nezmo-
hol.

Lady Annabelle Ashtonová, známa broskyňovou farbou pleti, ktorá tak pekne ladila s plavými vlasmi, mala teraz pleť rovnako bledú ako vlasy. Bola biela ako duch.

Thomas Till sa počas ich úteku správal ako dokonalý džentlmen, neocitla sa s ním dlho sama a väčšinu času bola v koči, zatiaľ čo on sedel na kozlíku a viedol koč, ale to teraz nebolo dôležité. Nebolo dôležité, že nikdy sa jej bližšie nedotýkal, iba čo jej podal ruku, aby jej pomohol nastúpiť a vystú-

piť z koča, a potom ju zaviedol do hostinca, kde sa nerozumne zastavili, aby sa občerstvili a prepriahli kone. Nebolo podstatné, že zmizol z jej života a nikdy viac nebude jeho súčasťou – veď ani nevedela, kde je teraz. Nebolo podstatné, že odkedy ju chytili, strážiła svoje srdce ticho, tvrdošijne, dôstojne.

Pokiaľ išlo o spoločnosť, na ničom nezáležalo, no aj tak bola zničená.

Pretože ona a Thomas sa dopustili neospravedliteľnej indiskrétnosti. Videli ich spolu odchádzať z plesu u Bomfordovcov – aspoň ju videli odchádzať uprostred plesu bez gardedámy, sprevádzal ju iba otcov fešný nový kočiš. A videla ich polovica obyvateľov na Berkeley Square a polovica sluhov v dome Havercroftovcov, keď sa zastavili, aby si z izby vzala kufor. Thomas jej ho dokonca zniesol dolu a von z domu. Videli ich všetci koniari a sluhovia, ako aj množstvo cestujúcich a iných zákazníkov v rušnom vychytenom hostinci, kde sa zastavili cestou na sever.

Samozrejme, hoci Thomas sa dotkol jej ruky, len keď ju viedol k stolu, aby sa občerstvili, dotkol sa jej perami a to mimoriadne dvorné gesto si všetci všimli.

A mal na sebe livrej kočiša.

Annabelle bola skompromitovaná, zničená. Navždy, na veky vekov amen. Nemala nádej, iba žeby sa stal zázrak. Hoci vždy bola sebavedomá, teraz to jej sebaistotou otriaslo.